

Lázár Zoltán újra a bakon

Időutazásra invitálom önöket, 2017-et írunk. A Lázár család immár sokadszorra, ebben az évben is nagy kihívások előtt állt: Göteborgban négyesfogathajtó Európa-bajnokságot, Lipicán kettesfogathajtó-világ-bajnokságot rendeztek, mindkét világversenyen meghatározó szerepet szánt nekik a fogathajtó szakág és Tóth Tamás szövetségi kapitány is. Lázár Zoltán mindkét versenyen kulcsszerepet vállalt volna, erre a későbbiekben részletesen kitérek. A kettes és a négyes fogatai a hazai versenyeken mindent megnyertek. A négyesfogathajtó csapatban abban az évben egy új tag mutatkozott be, aki nagyon sokat lendített a team eredményén. Őt ifj. Lázár Zoltánnak hívják. Ifj. Lázár Zoltán, akit sokan csak Zozónak becéznek, sokszoros korosztályos válogatott díjugratóként azt vállalta, hogy hozzásegíti édesapját a nagy célok eléréséhez. Ez lassan három éve történt. Most, 2020-ban Lázár Zoltánnal arról beszélgetünk, hogy mi is volt pontosan három éve, és mik az új tervei a jövőben.

FOTÓ: ZILAHY ISTVÁN



Felidézné az olvasóknak, mi történt az említett évben?

2017-ben két nagy célt tűztem ki magam elé. Először a négyes Eb-t, utána a kettes vb-t. Mindkét verseny nagyon fontos volt számomra. A felkészülésem jól sikerült, a lovaik kiváló formát mutattak. Úgy nézett ki, ha nem lesz semmi baj, akkor komoly eséllyel várhatom mindkét versenyt.

De lett baj, ugyanis a csehországi Nebaniceben óriásit buktunk. Hogy mi történt ott, erről nem nagyon szeretek beszélni. Álmodni róla annál többször szoktam, álomnak is rossz volt, hát még megélni a valóságban. Egy maratoni akadályból túl nagy lendülettel hajtottam ki, ezt utólag hibának tartom és nagy árat fizettem érte. A fogatom felborult, a lovaik elszaladtak, én óriásit estem, de a legnagyobb baj az volt, hogy a segédhajtó fiam súlyosan megsérült. Miután felborultunk, óriási pánikba estem, rohantam vissza, hogy mi van hátul a fiammal és a másik segítőkkel. Észre sem vettem, hogy mennyire megütöttem

magamat, abban a pillanatban nem éreztem egyáltalán semmilyen fájdalmat. Akkor nem így láttuk, de ma már tudjuk, hogy óriási szerencsénk volt a szerencsétlenségben. A jóisten segített, mert végzetes baj is lehetett volna ebből a bukásból. A négyes Eb-n való részvétel ezzel elúszott, mert a sérüléseim lassan gyógyultak. A fiam sze-

még akkor is, ha én is tisztában voltam a kockázattal.

Lipicára az egyik legesélyesebb hajtóként érkeztem. Aztán díjhajtáskor egyszer csak robbant az a képzeletbeli bomba, kizártak! Szakmailag a részletekbe nem szeretnék belemenni. Inkább arról beszélnék, hogy a főbíró és az arcnélküli társai ho-

„Azt mindenki tudja, hogy magyar nézők nélkül a világbajnokságok kis túlzással érdektelenségbe fulladnának”

rencsére rendbejött, de a díjugrató Eb-ről neki is le kellett mondania.

Nekem maradt a kettesfogathajtó-világ-bajnokság. Nehezen ment a felkészülés, mert a sérüléseim nem igazán gyógyultak. Az orvosok sem javasolták, hogy elinduljak, mert veszélyesnek találták ezt a nagy megerhelést. A lovaik viszont bomba formában voltak, képtelen voltam visszalépni

gyan alázta meg engem és a magyar fogathajtó társadalmat, egyszerűen minket, magyarokat ezzel a kizárással.

Óriási magyar nézősereg jött ki Szlovéniába, azt mindenki tudja, hogy magyar nézők nélkül a világbajnokságok kis túlzással érdektelenségbe fulladnának. Azt szoktuk mondani, hogy bárhol is versenyzünk a világban, mindig hazai pályán érezzük magun-



kat. Ami még nagyon rosszul érintett, hogy a testvérem, Vili is nehéz helyzetbe került. Komolyan elgondolkodott a verseny szombati estéjén, hogy visszalép a további versenyzéstől. Szerencsére ezt nem tette meg, utólag nagyon bölcs döntés volt a részéről. Akkor ott megfogalmazódott bennem, abahagyom a fogathajtó pályafutásomat. Azt azért el kell mondanom, nem így képzeltem el a befejezést, nagyon csalódott voltam.

Mi történt ezután?

Az történt, hogy a lovainkat kiraktuk a ménesbe, és kizárólag akkor hoztuk be őket, ha lovagolni akartunk rajtuk. Vili a mai napig rendszeresen, én ritkábban ülök a nyeregbe. Már arra is jutott időnk, hogy a barátokat meghívjuk egy tereplovaglásra, amire előtte nemigen volt lehetőségünk. Elkezdtem a fiam pályafutását is segíteni, és úgy nézett ki, hogy lezárult életem sikere és gyönyörű korszaka.

De nem így történt. 2021-ben, ötven év után ismét négyesfogathajtó Eb-t rendezhet Budapest. A bátyám, Vili és Tóth Tamás na-

gyon agitáltak, hogy induljak el. Ha finoman fejezem ki magam, nem találtam jó ötletnek. Úgy éreztem, nem vagyok elég motivált, és még a régi sebeim sem gyógyultak be. Aztán egyik reggel úgy ébredtem, hogy bele kell vágnom. Annyi mindent kaptam ettől a sporttól, hogy ha szükség van rám, vállalom kell a feladatot. Mivel a régi lovaik megvannak, így ez jó alapot biztosíthat. Az elmúlt időben sikerült még jó néhány kiváló és nagy rutinnal rendelkező lovat vásárolnom.

Milyen lesz az új Lázár-fogat?

Ezt nem tudom megmondani, most biztatónak látszik a helyzet. Jelen pillanatban az összes lovamnak van esélye bekerülni a fogatomba. Még nem tudom kiválasztani azt az ötöt-hatot közülük, akik a szűk kereket fogják alkotni. Az edzőtáborok és legfőképpen a versenyek tapasztalatai alapján fogom meghozni a döntésemet.

Úgy tudom, teljesen új stábot szervezett maga köré.

Ez így igaz. Új kollégámat, Bégányi Csabát nem kell bemutatnom a fogathajtók-

nak. Csaba dolgozik hét közben legtöbbször a lovakkal. Nekem jut a hétvége, de ha van időm, igyekszek hét közben is kimeni hajtani.

Mit szólt a család, hogy újratekidd a versenyzést?

Ha azt mondom, hogy mindenféle vélemény elhangzott, akkor nem túlzok. Volt, aki nagyon nem örült, valamilyen szinten meg is értem. De tudom, hogy ha starthoz állok, ahogyan az elmúlt évtizedekben, most is ugyanúgy segíteni fog az egész család.

Végül azt szeretném megkérdezni, hogy lesz-e az Eb után folytatás?

A cél az Eb, most ennek rendezek alá mindent, utána tegye fel nekem ezt a kérdést.

Sok sikert kívánok önnek a céljai eléréséhez, köszönöm szépen, hogy rendelkezésemre állt.

Én is köszönöm.

Tóth István